

[Parkov.]

op med fuld Alvor og med fuldt Ansvar. Dette er vi rede til.

P. Munch: Jeg har det Indtryk, at den højtærede Forsvarsminister i Dag er i en virkelig Julestemning. I hvert Tilfælde behandlede han de forskellige Talere ganske mildt; ikke saaledes, at han ikke gav baade dem og andre forskellige Karakterer, men det foregik i hvert Tilfælde i en meget mild Tone; Pressen fik en forholdsvis god Karakter, hans Forgænger i Embedet fik en ikke meget god Karakter: han havde ingenting udrettet i den Tid, han havde med Sagerne at gøre, den tidligere kommanderende General fik en meget slet Karakter, den nærmede sig til Nul; noget saa ufornuftigt var det svært at finde, dog mente den højtærede Minister, at der kunde jo findes en eller anden Officer ved Siden af, der naaede et lignende Maal af Ufornuft.

I Modsætning dertil var den højtærede Minister jo meget veltilfreds med den ærede Ordfører for det konservative Parti her i Salen, som han skildrede som helt anderledes fornuftig. Den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti var ikke helt villig til at indkassere Rosen. Han gjorde opmærksom paa forskellige Ting, som han dog maatte fastholde, og i Gaar Aftes har han jo føjet en Ting til, som den højtærede Minister, saa vidt jeg forstod, ikke beskæftigede sig med i Dag, nemlig dette, at han kunde ikke tænke sig at billige en Ordning, medmindre denne Ordning blev godkendt af Generalerne, de ansvarlige Ledere, efter hans Opfattelse, paa de forskellige militære Omraader.

Den højtærede Minister vendte sig jo ogsaa til nogle af de Ting, som jeg havde sagt, og jeg skal knytte nogle Bemærkninger dertil.

Den højtærede Minister talte om Forholdet mellem Officerer og Officianter og sagde, at man foer ikke brutalt frem mod Officianterne ved den Ordning, som her foreslaas. Hvis det gælder de enkelte Personer, saa er dette rigtigt, thi de enkelte Personer faar Lov til at blive siddende deres Tid ud i de nuværende Stillinger. Derimod kan det ikke nægtes, at der er en overordentlig stor Ulighed i den Maade, hvorpaa Officiantkorpset behandles, og den Maade, hvorpaa Officerskorpset behandles efter det Forslag, der her foreligger, og derfor er der — den højtærede Minister ved det sikkert endnu bedre end jeg — i Officianternes Lejr en særdeles dybt-

gaaende og, saa vidt jeg kan se, fuldt be-rettiget Misfornøjelse med den Maade, hvorpaa man har lagt dette til Rette.

Den højtærede Minister dvælede dernæst ved Spørgsmaalet om, hvorvidt Rammer og Penge stod i det rigtige Forhold til hinanden i dette Forslag. Han trøstede os med, at det var virkelig nu saa nøje regnet ud, og nu skulde det nok slaa til. Men netop den samme Trøst fik vi fra det samme Partis ledende Mænd i 1922. Der blev da sagt, at de Penge skulde nu være Grænsen, de Budgetter skulde holde. Men ikke desto mindre kommer man nu ganske kort Tid efter og siger: Der mangler i hvert Tilfælde 4 Mill. Kr.; det maa erkendes, at det er haabløst at føre Ordningen af 1922 igennem for de 47 Mill. Kr., som vi den Gang gik ud fra, naar man tager Hensyn til de forandrede Pengeforhold.

Med andre Ord, al den Trøst, man nu byder os i den Henseende, fik vi allerede den Gang, men det glippede den Gang. Er det da bedre nu? Jeg kan ikke føle mig overbevist derom ved de Oplysninger, der i Øjeblikket foreligger.

Man har nu sat en ganske bestemt Levealder for Flaadens Skibe, for blot at tage et Eksempel. Denne Levealder er høj; den er højere, end man sætter den for tilsvarende Skibe i andre Flaader, men til Trods derfor kan dog enhver regne ud, at det er umuligt at gennemføre den Flaadeplan, der foreligger, med det Nybygningsbudget, der her foreligger. Af de fire Orlogsskibe kan man ikke bygge eet for mindre end 12—15 Mill. Kr., og dette vil sige, at selv om man bruger Halvdelen af denne Nybygningskonto, vil man være 6—8 Aar om at bygge et af disse Skibe. Før den Tid er til Ende, er 3 af de 4 Skibe, vi nu har, faldet for Aldersgrænsen. Hvorledes vil man da nogen Sinde naa frem til at faa Orden paa dette? Og naar man ikke faar Orden paa dette, vil man saa ikke om ganske faa Aar staa overfor dette: Rigsdagen har vedtaget en Flaadeplan, vedtaget en bestemt Levealder for Skibe; vi har ikke de Skibe; nu maa I virkelig bevilge Penge dertil? Jeg tror, man stadig vil staa, som man stod i 1922, ganske overordentlig usikkert med Hensyn til de Beregninger, der foreligger.

Ellers gav den højtærede Minister mig Svar paa de Spørgsmaal, jeg stillede til ham, saa nogenlunde paa dem alle, og nogle af de Svar kan være meget tilfredsstillende, andre var jeg ikke helt tilfredsstillet af,